

oprávnění a zdali toto oprávnění spočívá právě v hořejších aktech samosprávných úřadů, bude soudu, jak už řečeno, otázkou předběžnou, jejíž rozhodnutí nikdy k založení konfliktu nestačí.

LIV. Kladný kompetenční konflikt mezi správní komisí zastupitelského okresu Prachaticko-Volarského a okresním soudem v Prachaticích stran rozhodování o nároku Jana S. proti zastupitelskému okresu Prachaticko-Volarskému na zaplacení 92 Kč 20 h.

(Rozsudek ze dne 12. prosince 1927 č. 460.)

Výrok: Jednati a rozhodnouti o nároku Jana S., správce okr. kanceláří v Prachaticích, proti zastupitelskému okresu Prachaticko-Volarskému na zaplacení 92 Kč 20 h s přísl., zažalovaném dne 7. června 1926 u okr. soudu v Prachaticích, přísluší řádným soudům.

Důvody: Jan S., správce okr. kanceláří v P., nyní ve výslužbě, zažaloval dne 7. června 1926 u okr. soudu v P. zastupitelský okres P.-V-ský na náhradu 92 Kč 20 h, jež vyplatil ze svých peněz za práce konané pro okres a za věci dodané okresu. Osk prohlásila se dne 17. června 1926 sama za příslušnou rozhodovati o nároku Jana S. a podala, když okr. soud neodmítl po jejím návrhu žalobu pro nepřipustnost pořadu práva, nýbrž pokračoval v jednání, dne 26. června 1926 návrh na rozřešení takto vzniklého kladného komp. konfliktu mezi ní a okr. soudem. Odůvodňuje svoji příslušnost tím, že zast. okres jest útvarem veř. práva a jako soukr. osoba vystupuje jenom, když buď sám projeví takovou vůli neb zákon to přímo ustanovuje, dále že Jan S. činil platy, jichž náhradu požaduje, jako veř. úředník okresu a může nabýti práva na náhradu jenom příznivým rozhodnutím osk po případě vyššího samosprávného úřadu. Teprve kdyby byl takovým rozhodnutím založen subj. nárok, mohl by prý se státi předmětem dalšího rozhodování soudů. Naproti tomu trvá okr. soud v P. na své příslušnosti, poněvadž žalobní nárok jest nárokem práva soukromého, a také žalobce Jan S. navrhuje, aby jeho nárok byl poukázán na pořad práva.

Senát pro řešení komp. konfliktů uznal, že příslušny jsou řádné soudy.

Každá právnická osoba veř. práva, jakou jest i zastupitelský okres P.-V-ský, potřebuje ke splnění svých úkolů statků, jichž může nabýti jenom podle všeobecných předpisů práva soukromého. Proto jest vedle svých veřejnoprávních funkcí také podmětem soukromoprávních práv a závazků a jest v této příčině podle druhé věty § 26 o. z. o. postavena úplně na roveň normální osobě fyzické. Jako tato může a musí i ona žalovati a býti žalována pouze u řádných soudů, jde-li o práva a závazky soukromoprávní.

Mezi osk-i a Janem S. jest sporno, zda S. učinil vydání, o jejichž náhradu žaluje, v mezích udělené mu plné moci, či bez příkazu, ale v tom i onom případě jest právní důvod zažalovaného nároku soukromoprávní. Buď jest jím zmocnění, neb jednatelství bez příkazu. Jde o majetkový

nárok a závazek soukromého práva, spor o něm dlužno řešiti podle pravidel o. z. o., k rozhodování o něm jsou podle § 1 jur. n. z 1. srpna 1895 č. 111 ř. zák. povolány řádné soudy.

Osk popírá soukromoprávní povahu žalobního nároku, tvrdíc, že neprojevila dosud vůli jednati se žalobcem jako soukromá osoba, a že není zákonného předpisu, který by takovou vůli nahražoval. Nehledíc však k cit. již § 26 o. z. o., jest takový předpis obsažen také ještě v § 290 o. z. o., ustanovujícím, že i stát a obec jsou zpravidla vázány při nabývání, udržování a převodu statků soukromým právem. Když osk se nedovolává a ovšem — poněvadž ho není — ani nemůže dovolávati nějakého zákonného ustanovení, které by ji v souzeném případě sprostovalo povinností uložených všem obyvatelům státu obč. právem, nemůže býti nárok Jana S. jinak posuzován, než podle soukromoprávních předpisů a to bez ohledu na vůli osk. Nezáleží dále na tom, že žalobce učinil vydání, o jichž náhradu žaluje, jako úředník zastupitelského okresu v činné službě. Tato skutečnost jest nahodilá a nečiní zažalovaný nárok nárokem veř. práva. Podle § 40 zák. z 23. července 1919 č. 444 Sb. rozhodují se pořadem úřadů samosprávných jenom ony spory mezi okr. úředníky a okr. zastupitelstvy, jichž předmětem jsou služ. příjmy, výslužné a zaopatř. požitky vdov a sirotků, nebo které vzešly ze služ. poměrů úředníka, tedy kde jsou sporny práva a povinnosti založené služ. smlouvou. Spor o tom, zda jest zastupitelský okres povinen nahraditi svému úředníku, co tento za něj zaplatil třetím osobám, není takovým sporem a náleží proto před řádné soudy. Neobstojí ani námitka, že jest nutno, aby se o nároku uradila a usnesla předem osk, a že teprve jejím příznivým rozhodnutím by mohlo býti založeno subj. právo. Zda nabyt Jan S. nároku uplatněného žalobou, jest právě předmětem sporu, usnesení osk o tomto nároku není rozhodnutím, které by tvořilo právo mezi stranami a bylo schopno právní moci, nýbrž pouhým prohlášením vůle jedné ze sporných stran. Jenom s tohoto právního hlediska může býti do něho podána stížnost k vyššímu samosprávnému úřadu, spor sám musí býti rozhodnut řádnými soudy. Zda měl žalobce sečkat se žalobou do usnesení osk, a zda a jaký vliv bude míti na konečný výsledek sporu, že tak neučinil, rozhodne soud. Příslušnost řádných soudů k rozhodování o podané žalobě nebyla předčasností neb unáhleností žaloby dotčena.

LV. Záporný kompetenční konflikt mezi nejvyšším správním soudem v Praze a vrchním zemským soudem v Praze ve věci nároku proti čsl. státu na náhradu škody způsobené zadržením záruční listiny pro daňový úvěr.

(Rozsudek ze dne 12. prosince 1927 č. 470.)

V ý r o k: P ř í s l u š n y j s o u ř á d n é s o u d y.

D ů v o d y: Firma »Ústredny liehovar ako družstvo v B.« podalo dne 21. listopadu 1924 u zem. civ. soudu v Praze proti čsl. eráru žalobu o zaplacení částky 17.143 Kč 89 h s přísl. z titulu náhrady škody, jež jí byla udánlivě způsobena tím, že fin. úřady státní zadržely jí bezprávně záruční listinu, kterou firma složila k zajištění pohledávky státu